

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 443/2025
08.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Лидије Трајковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К бр. 278/23 од 02.04.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 393/2024 од 10.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Лидије Трајковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К бр. 278/23 од 02.04.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 393/2024 од 10.01.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К бр. 278/23 од 02.04.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 6 месеци, коју ће издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора и које не сме напуштати осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора. Одлучено је о трошковима кривичног

поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 393/2024 од 10.01.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене и пресуда Основног суда у Бујановцу К бр. 278/23 од 02.04.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљене АА - адвокат Лидија Трајковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи у „ослобађајуће“ и одлучи о свим трошковима тако што ће окривљеној, поред трошкова прецизираних у трошковнику предатом првостепеном суду 02.04.2024. године, досудити и трошкове на име састава жалбе од 16.05.2024. године у износу од 90.000,00 динара и трошкове захтева у износу од 90.000,00 динара, све укупно у износу од 2.625.500,00 динара, на терет буџетских средстава.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу у складу са чланом 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене, иако не нумерише, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава два ЦД носача на којима се на једном налази видео запис, а на другом фотографије. У вези са изнетим, бранилац наводи да наведени ЦД носачи нису обезбеђени од стране полиције, нису приложени уз кривичну пријаву тужилаштву, да на захтев одбране тужилац до подношења оптужног предлога исте није обезбедио и предао их браниоцу, да није јасно на који начин и шта је све незаконито прибављено или монтирано, а да је оштећени супротно Закону о приватном обезбеђењу и Правилнику о начину вршења послова техничке заштите и коришћења техничких средстава, а посебно без обавезно закљученог писаног уговора од стране нелиценцираног физичког лица и без поштовања комплетне законске и подзаконске процедуре и обавезе, монтирао наведене камере.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости нису основани.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП је прописано да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице која се утврђује у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП је прописано да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Одредбом члана 139. став 1. ЗКП је прописано да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Првостепени суд је на главном претресу, на сагласан предлог странака, извршио увид у два ЦД снимка који су достављени суду уз оптужни предлог, где је прецизно и констатовано шта се на истима види, а што представља увид у исправе, сходно одредби члана 138. став 1. ЗКП, која предвиђа као један од начина на који се врши доказивање исправом, за коју доказну радњу није потребно испуњење других услова. При томе у конкретном случају оштећени сада покојни ББ је у циљу заштите својих интереса у просторијама свог предузећа поставио камере које је инсталирао ангажовањем стручног лица, док је на улазним вратима и на још неколико места у објекту постављен знак да је исти под видео надзором, а којим наводима је поткрепио своје усмене тврдње везано за радње извршења кривичног дела окривљене у предметном догађају.

Сходно наведеном, по оцени Врховног суда снимци који се налазе на ЦД носачима, у смислу одредбе члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП којом је ближе одређен појам исправе, могу се сматрати исправом и као такви се могу користити односно извести као доказ у кривичном поступку.

Поред тога, по налажењу Врховног суда, видео снимци и фотографије који су достављени од стране оштећеног, а што је сходно одредби члана 139. став 1. ЗКП један од начина на који се прибавља исправа, представљају саставни део исказа оштећеног, који је својим исказом датим пред ОЈТ у Врању на записнику Кт бр. 562/18-1 од 05.04.2019. године, а који је сходно одредби члана 406. став 1. ЗКП прочитан на главном претресу, потврдио аутентичност истих, због чега су супротни наводи захтева за заштиту законитости о незаконитости ових доказа, оцењени као неосновани.

Поред изнетог, Врховни суд указује и да наводи захтева да је у конкретном случају оштећени поступао супротно одредбама Закона о приватном обезбеђењу и Правилнику о начину вршења послова техничке заштите и коришћења техничких средстава су без утицаја на оцену законитости означних доказа, имајући у виду да се ради о снимању објекта који је увео држалац просторија као вид безбедносне мере и заштите своје имовине од извршилаца било ког кривичног дела, па чињеница да ли је постојала процедура у складу са означеним Законом и Правилником од стране држаоца не утиче на законитост овог доказа у смислу Законика о кривичном поступку, обзиром да је камера

била постављена у просторијама оштећеног предузећа на видљивом месту, као и да је постојао натпис о видео надзору.

Сходно изнетом неосновани су наводи захтев за заштиту законитости браниоца окривљене којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљене у преосталом делу захтева означава и образлаже повреду закона из члана 16, 84. и 419. ЗКП. Поред изнетог, бранилац окривљене указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП наводима којима оспорава аутентичност видео снимка, односно фотографија који се налазе на ЦД носачима.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП као и повреду закона из члана 16, 84. и 419. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Лидије Трајковић у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Татјана Вуковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**